

Tisztelt Elnök Úr!

Mindenekelőtt szurkolóként gratulálok Önnek, a sportolóknak és a szervezőknek a sikeres debreceni Eb-hez. Az volt ui. maga a sport, és vele a Gyárfás-team valóban örömet szerzett sokunknak. Ezért feltétlenül elismerés és köszönet jár. A többi, ehhez képest mellékes: ebben egyetérthetünk.

Meglepetéssel és köszönettel nyugtázom az sms-ben érkezett ünnepi jókívánságot. Jó szívvel viszonzom a békés szerencse-kívánságot, ám ez egyszer nem 160 karakterben válaszolok rá.

Három okom van rá: egyrészt a Karácsony tényleg a megbékélésé. Nincs minden feledve, sem jóvátéve, de ez ilyenkor keveset számít.

Másrészt, én abban a sportban nőttem fel, ahol, ha meccs során meg is rugdossák egymást a nem mindig nemes küzdő felek, a végén elemi dolog a kézfogás, mert lesz következő mérkőzés: valamikor úgyis egymás szemébe kell nézni. Nem volt sportszerű, főként az ECHO-tévésbeli megnyilvánulás, de győzni - pláne az úszásban: nem ember ember elleni küzdelemben, és nem féltávnál, hanem - a végén kell, s az még nincsen itt. Több egyetem érdeklődése szerint, jövőre a tudomány fórumain, annak verifikációs módjaival feldolgozzuk és közreadjuk a dopping-vita kritikus pontjait és tanulságait, s abban akár a hitelességünket is nyíltan mérlegre tehetjük. Korábbi személyes meghívását, kihívását tartalékoljuk oda, akkorra. Röstelltem, hogy a multkori mobil-hívásakor egyszerűen kikapcsoltam a telefonomat, neveletlennek lennem méltánytalanság esetén sem szabad: ezért utólag elnézést kérek.

Harmadsorban, a viszont-geisztus akkor is kijár, akkor is helyénvaló, ha sporterkölcsbeli és -jogi felfogásban egy világ választ el minket, - és én ezt a távolságot megtartom.

Magam is békés, boldog Karácsonyt, és szerencsés, sikeres Új Évet kívánok. Tisztelettel, sportbarátsággal: Kolláth György

BÉKEPIPA

Kolláth György úr, a neves alkotmányjogász megint feladta a leckét. Hiába, aki tud az tud. Tény, hogy Kovács Ági ügyében igencsak összekaptunk. Ahogy engedélyével közzétett levelében is írja, bár sporterkölcsi és jogi felfogásban egy világ választ el bennünket - az úszó olimpiai bajnok esete kivételével - én mindig is élvezettel hallgattam szavait. A nyílt, egyenes beszéd híve, villámgyors, ha kell kíméletlenül őszinte, meglepő és logikus.

Nos, ezzel az emberrel igencsak szembekerültem. Nem személyes vita, hanem a szóban forgó ügy kapcsán. Szerintem elvakult és túlbuzgó volt, nemcsak érvelt, hanem már harcolt; veszekedett az igazáért.

Nekem sok volt.

Meg is bántottam, amiért – ha fordított előjellel a professzor képes volt erre – magam is elnézést kérek. Az egyik, látszólag a legsértőbb megnyilvánulásom pedig csak egy nyelvbotlás volt. Miközben a MACS-ot korholtam, azt mondhattam, hogy Kolláth György a „volt” alkotmányjogász.

Holott – természetesen – ő ma is az. Ha máskor vagyok vele kapcsolatban figyelmetlen, az nyilván fel sem tűnik neki. Annál ő nagyvonalúbb. Így viszont, a csetepatéban mindezt lekicsinylésnek vehette.

Nem szántam annak. Elnézést. Mindig is tiszteltem őt (az indoklást lásd feljebb).

Ági ügyének nemzetközi lezárásakor Ruza József főtitkár barátommal együtt arra kértük Ágit, akárcsak Ági-mamát: Marikát, de ugyanúgy Kiss Lászlót, Túri Györgyöt, Güttler Károlyt, mindenkit, az uszodát, hogy a történetekkel a továbbiakban, ne szálljanak senkivel vitába, senkit se támadjanak. Mert az lezárult. Vége. Levontuk a tanulságokat, menjenek hát tovább. Előre. Céljaik vannak.

Tessék megvalósítani.

Kolláth György úrnak pedig Karácsonyra valóban küldtem egy sms-t. Sok boldogságot kívántam neki. És erre jött a közzétett bölcs válasz.

Engem megérintett. Okos levél. Lehet belőle tanulni. Egyértelműen tükrözi, semmi sincs feledve, ő ma is mindent másképp lát, de... Örül a sportág sikereinek, gratulál a

legfontosabbhoz, az eredményekhez, látja a másik oldal pozitív viszonyulását, a többi pedig mindehhez viszonyítva, mit számít. Kiváltképp most, amikor Karácsony van.

A sportemberek a meccs végén kezet fognak. Én örömmel szorítom meg Kolláth Györgyét. Bár mindenki nyújtaná a sajátját a másinak. A szívem szerint elkalandoznék, hogy hány és hány területen, de a sportlapban maradjunk csak a sportnál. Hány és hány igazán értékes szakember nincs a helyén, pusztán azért egyszer szembekerült egy sporttársával. Soroljuk? Mezey György... Puhl Sándor... Feléjük miért nem nyújtanak kezet? Küldött nekik bárki is sms-t az MLSZ-ből? És ha igen, akkor kaptak-e választ? Azon múlik, hogy ki teszi meg az első lépést, vagy már valamelyik fél, akár mindkettő megkövesedett?

Kinek jó ez? Vagy kinek használ, hogy például a kosárlabdázóknál még mindig tart a belviszály? Bartha Ferenc, Berényi János, Németh László a maga nemében mind egyedi érték. Miért nem találják meg végre a közös hangot. Rábold Gusztáv az atlétikában Schulek Ágoston csapatával éveken át vívta a harcot, amelynek legnagyobb vesztese, ugye vitán felül nem más, mint a magyar atlétika.

A példákat, sajnos még sorolhatnók. Csakhogy az is veszélyes. Sőt, az is lehet, hogy az eddigieket sem kellett volna. Hátha csak olajat öntünk a tűzre. Pedig higgyék el nem ez a szándék.

Legyen elég a megannyi szembenállásból, a szemben állókból. Még annak ellenére is, hogy immár elmúlt a Karácsony. Legyen most már az Olimpia az új szempont. Higgyük el, hogy ez már az ötkarikás játékok időszaka. Az alatt hivatalból is elcsitulnak a fegyverek.

Egykor a MOB volt rossz, ma mondhatjuk újfent jó példa. A közös cél mindent háttérbe kellett, hogy szorítson.

Kolláth György ugyan nem MOB-tag, de ugyanezt érezheti.

Azt meg hogy mit mondtam róla az ECHO tévében azt biz isten elfelejtettem. Jobb lenne ha ezt tenné Ő is.

Borítsunk fátylat a múltra. Már csak az bosszant, hogy nem hívtuk meg a debreceni Európa-bajnokságra. Talán ezúttal ezért nem nyert Ági érmet.

De szép is lett volna. Az ünnepélyes eredményhirdetéskor az alkotmányjogász akaszthatta volna a nyakába.

Gyárfás Tamás